

15.07.1996

קיימת תחושה של לְאֹת, לא זו כעייפות שלאחר הקרב - ניצחנו ! ומה הלאה? התחושה היא, כאילו הילד המתפרע השיג סוף-סוף את מה שחפץ, אך אינו נהנה ממה שהשיג. הסביבה הכלכלית והפוליטית אינה מראה אותה התלהבות כבשני בתי הקונגרס האמריקאי, שתרועותיו מופגנות דווקא כלפי קהל הבוחרים (היהודים) שלהם.

הלאות מתפשטת, ככתם שמן מספינה דולפת במי ים כחולים וצחים, כתם שמן המתפשט ומחניק ומי יודע מתי יגיע לחופים ויכסה חול צחור וצמחיה ירוקה בריר השחור המזכא. המוסדות הפיננסיים הגיבו תחילה באפאתיות, אך הדיכאון צובר תאוצה ומראה סימני פְּאָניקה! בעצם, כל מה שציפינו מהליכוד היה רק לקצת תהילה וכבוד ובטחון ולא יותר ממס שפתיים לתהליך שלום מדומה, ובשום פנים ואופן לא הפן האחר של הליכוד, היכולת (שכבר הוכיח בעבר) להרוס את הכלכלה ולדחופה לאינפלציה של 400%. אין כאן משבר של אי אמון, להפך- בשוק ההון ובציבור הרחב קיים אמון מלא בממשלת הליכוד, שתגשים את אשר הבטיחה לבוחריה, והקהל מריע והכלכלה רועדת מפחד מתוצאות ההגשמה הזו. כי הקהל פטריוט עד לפתח הארנק שלו; בתוך הארנק השקפת העולם שונה לחלוטין.